

DƯƠNG VĂN THỊNH – 12K

Chuyện của người con xứ Quảng

NƠI ĐẤT MŨI CÀ MAU

Bốn mươi năm... Một khoảng thời gian đủ dài để những bãi dâu, ruộng sắn của Thăng Bình năm nào chỉ còn nằm lại trong miền ký ức. Đủ dài để một cậu học trò nhỏ con, khù khờ của những năm 1983 -1986 rời quê, đi qua biết bao nẻo đường đời, rồi một ngày bất chợt đứng giữa sân trường cũ, nhìn những gương mặt thân quen mà nghe lòng mình chùng xuống. Ngày trở về, tôi đứng giữa bốn mươi người bạn của lớp 12K, mà có cảm giác như mình vừa bước qua một cánh cửa thời gian. Phía trước là những người bạn tóc đã pha màu năm tháng. Phía sau là mái trường Thăng Bình I thân thương, nay là trường Tiểu La. Còn ở đâu đó rất sâu trong tôi, vẫn là cậu học trò ngày ấy-nhỏ bé, ít nói, đôi khi khù khờ, mang trong lòng một thế giới riêng mà chẳng mấy ai hiểu. Tuổi mười bảy của tôi không có nhiều những điều đẹp để kể. Gia đình đông con, cái nghèo cứ quẩn quanh bên mái nhà. Những bữa cơm đạm bạc, những ngày đến lớp với bao nỗi lo không gọi được thành tên. Có những lần tôi tủi thân khi bị những người bạn lớn hơn bắt nạt. Có những buổi chiều tan học, một mình lầm lũi đi về, trong lòng vừa buồn vừa tự hỏi: rồi cuộc đời mình sẽ đi về đâu? Nhưng có lẽ, chính những ngày tháng ấy đã âm thầm làm nên một tôi của hôm nay. Người Quảng Nam quê tôi có một thứ nghị lực rất lạ. Không ồn ào. Không than vãn. Chỉ lặng lẽ mà đi. Đất quê tôi nhiều nắng, nhiều gió. Những mùa mưa bão đi qua để lại trên những phận người biết bao nhọc nhằn. Có lẽ vì thế mà người Quảng đã quen với việc đứng dậy sau những lần ngã xuống. Tôi mang cái chất Quảng ấy rời quê. Rời những bãi dâu, ruộng sắn. Rời con đường đến trường của tuổi mười bảy. Rời những người bạn từng cùng nhau đi qua một thời trong trẻo nhất của đời người.

Tôi vào tận Cà Mau-nơi đất trời xa xôi đến mức có những lúc tưởng như quê nhà chỉ còn là một cái tên nằm rất sâu trong nỗi nhớ. Gần mười năm nơi đất khách. Mười năm của những ngày tự mình xoay xở, tự mình học hỏi, tự mình đứng dậy trước những thất bại; Cảm ơn đời cho tôi được sinh ra nơi xứ Quảng; Cảm ơn Ba mẹ tôi đã cho tôi hình hài và bản lĩnh của con người không lùi bước trước nghiệt ngã cuộc đời; Cảm ơn Đảng đã chọn lựa tôi ban cho tôi sự cứu chuộc một cách nhưng không; Cảm ơn người bạn đời đã cùng tôi bước qua những bước chân nặng trĩu nỗi lo toan, những nhọc nhằn của cuộc đời; Cảm ơn những đứa con yêu dấu đã đem đến niềm tin. Có những lúc mệt mỏi, có những lúc tưởng như mình chẳng còn đủ sức để đi tiếp. Nhưng mỗi khi nghĩ về cha mẹ, gia đình, những đứa con yêu dấu, nghĩ về quê, nghĩ về mái trường và những năm tháng nghèo khó đã nuôi mình lớn lên, tôi lại tự nhủ:

Mình có thể nghèo, có thể chậm hơn người khác, nhưng nhất định không được bỏ cuộc. Và rồi tôi đi tiếp. Không phải bằng may mắn. Mà bằng sự kiên trì. Từng chút một, tôi học tập, phấn đấu, làm việc, xây dựng cuộc sống của mình nơi vùng đất tận cùng Tổ quốc. Đến hôm nay, khi ngoảnh lại, tôi có thể mỉm cười mà nói rằng: mình đã không phụ những tháng năm tuổi trẻ. Có lẽ, điều đáng tự hào nhất của một con người không phải là đã đi được bao xa, có trong tay bao nhiêu, mà là sau tất cả những giông gió của cuộc đời, mình vẫn có thể trở về nơi bắt đầu mà không thấy hổ thẹn với chính mình. Ngày trở về với 12K cũng là một ngày như thế. Tôi ôm những người bạn cũ vào lòng. Một cái ôm tưởng như rất bình thường, vậy mà sao thấy mắt mình cay. Bốn mươi năm trước, chúng tôi đứng cạnh nhau dưới mái trường này, chẳng ai biết cuộc đời sẽ đưa mình về đâu. Đưa đi xa,

đưa ở lại. Người thành công, người lặng lẽ. Có người đã đi qua những mắt mát mà bạn bè không hề biết. Có người đã từng khóc, từng đau, từng tưởng mình không thể vượt qua. Vậy mà hôm nay, tất cả lại ngồi bên nhau. Không còn những cậu học trò tuổi mười bảy. Không còn những cô cậu vô tư của một thời áo trắng. Chỉ còn những con người đã đi qua gần hết những mùa vui buồn của cuộc đời, ngồi bên nhau và nhận ra rằng: Thứ còn lại sau cùng không phải là những gì ta đã có, mà là những người vẫn còn nhớ đến ta sau bốn mươi năm. Bốn mươi năm... Quê hương đã đổi thay. Mái trường đã đổi tên. Những con đường xưa có lẽ chẳng còn nguyên vẹn. Những người thầy, người cô năm nào đã bạc mái đầu. Bạn bè chúng tôi cũng đã mang trên vai những câu chuyện riêng của một đời người. Nhưng có một điều dường như không thay đổi. Đó là tiếng gọi của 12K. Chỉ cần nghe ai đó gọi tên mình giữa sân trường cũ, tôi lại thấy cậu học trò nhỏ con năm nào trở về. Vẫn là cậu bé ấy. Vẫn có chút rụt rè. Vẫn mang trong lòng một miền quê nghèo. Nhưng lần này, cậu không còn đi một mình nữa. Bởi bên cạnh cậu là bốn mươi người bạn của một thời thanh xuân. Và phía sau cậu là quê hương. Quê hương Thăng Bình với những bãi dâu, ruộng sắn, với cái nắng hanh hao và những mùa mưa bão. Quê hương đã dạy tôi biết thế nào là nhẫn nại, thế nào là đứng lên, thế nào là đi đến cùng con đường mình đã chọn.

Tôi đi rất xa để rồi hiểu rằng, con người ta có thể rời quê hương, nhưng quê hương thì chẳng bao giờ rời khỏi con người. Tôi đã sống gần nửa đời người nơi đất Mũi. Nhưng trong sâu thẳm, tôi vẫn là người con xứ Quảng. Vẫn là người học trò của mái trường năm ấy. Vẫn là một phần của 12K. Và có lẽ, trong những năm tháng còn lại của cuộc đời, tôi sẽ chẳng cần thêm một chuyến đi nào quá xa nữa. Bởi tôi đã có một nơi để trở về. Một mái trường. Một miền ký ức. Một quê và những người bạn mà bốn mươi năm đi qua vẫn gọi nhau bằng hai tiếng thân thương: Bạn mình. Cảm ơn cuộc đời đã cho tôi được đi xa để trưởng thành, rồi cho tôi một ngày trở về để hiểu rằng nơi mình từng muốn rời đi nhất lại chính là nơi mình nhớ nhất. Cảm ơn Thăng Bình.

Cảm ơn mái trường tôi yêu. Cảm ơn 12K- những người đã cùng tôi đi qua một đoạn đời mà dù có thêm bao nhiêu năm nữa, tôi tin mình cũng không thể nào quên được. Tôi là người con xứ Quảng nơi đất Mũi. Tôi là người học trò của Thăng Bình 1 năm nào.
